

SEN BEN AKİF EMRE

Yusuf Armağan

İtibar Dergisi S. 43, Nisan 2015

*- Ya seksenaltıdır ya da yirmisekiz
Sultanahmet'ten yorgunluk olup o otobüse bindiğimde
Önce sakalın, gözlüğün ve şıklığın vardı ağabey
Sana dokunduğumda uzundu boyun
Ve bütün devrimlerin rengi henüz siyahtı -*

Ne dünya yuvarlaktır ne de gemiler bacadan ve dumandan sonra görünür
Ufuk yok da, hadi olsun varsın, ufukta birdendire, fiyonklu bir ambalajın
İçinde kırmızı kurdelaımızla, bonusuyuz adını bilemediğimiz pazarlamacının,
Adını bilemediğimiz, yüzü olmayan, sinsice ve sessiz bana kalırsa
Ve biz Pazarları hariç pazarda olmanın adına Cumasızlık diyoruz fıkihta.

Her şey bir varsayım, kuyudayızdır; içinden kuyu geçen cümlelerin gizli öznesi
Boyun düşürürüz, elimiz sol yanımıza gider belli belirsiz, dil ucuyla; 'dualar müşterek'
Beyaz atlı bir prens bekler gibi beklemek mehdiyi ah kim bilir belki bir kervancı,
Bir saraya satılıyor olmaktan daha büyük bir arzumuz da kalmadı hani
Güneşin battığı yerdeki adımız İslamic Window; ölmeyecek kadar Müslümanız.aslında.

Buhara'nın ve Isfahan'ın renginden turkuaz göle
Ve rengini bekleyen dünyanın geri kalanına baktığında
Ne havaya ne suya ne de toprağa düşmeden kırılan
Işıklar eşliğinde Elhamra'yı görebiliyorsun heyecanla
Heyecan; kulağına sefer emri verilmiş atlar kadar
Yüksek yoğunluklu savaşta toprağa düşürülen
Besmele'ye yaslanarak fetholunan beldedeki öncü ezanla
Dudaklara değen ilk su damlasının coşkusunca heyecan

Çokça, uzunca ama coşkuyla susuyorsun sonra
Seni anışım bu yüzden ve seni anlatışım çocuklarıma
Senden bahsederken illa ve evvela haritayı açıyorum önüme
Herhangi bir tanrı-devletin mührünün değmediği
Pasaportun kalplerimiz kadar temiz sayfası göz ucunda
Taş taş üstüneyse ve ağaçlar yonga kokuyorsa

Eski köy evlerinin tüm boyalarını ve kireçlerini tırnaklarıyla
Kazıyarak evin ilk yüzeyine dokunduğunda
Biliyorum sen oralarda bir yerlerdesindir, susuyorsundur

Cümlemizin cümlesi; pişmiş topraktan taşa yolculuğu anlatan
Buhara Kalan Minare'den kalkıp Divriği'ye varan
Diz çöküp yere, diplomalarını Gök Medreselerden alanların
Ve köprülerimizin...
Köprüler; üzerinden geçen kadar Müslüman, üzerinden her geçene Müslüman
Bir de evlerimiz bize benzer bizim;
Bağrımıza taş basarız, ahşaptandır gönlümüz, ruhumuz toprak
Bu yüzdendir hep mahalle düşleyişimiz
Dip köşeden köşe bucağa dek bizim mahalle
Bize Bosna'yı sorsalar oteller bir türlü gelmez aklımıza
İlla dar sokaklar ve yamaçlar bir de Mağribiye Camii'nden taşan takkeli çocuklar
'Komşuda pişer bize de düşer' değil bizde pişer komşuya düşer

Biz varken devlet yoktu, bizden iktidarlar gördük yalnızca
Wesphalia'ya giderken aldı da bir yağmurdaki yağmura dek bizden
Ve biz; sağanağa tutulunca umurlarında olmadığımız
Fakat kesilince yağmur dua için akla gelendik
Devlet; yanımızda olmayanın adı, çaya katık edemediğimiz beton
Biz İstanbul'duk devlet Ankara'ydı, Ankara'da ölür İstanbul'da dirilirdik
Çünkü biz; medeniyet adlı tek bir kelime kurmadan medeniyet kuran
Çarşısıyla, hanıyla, hamamıyla, camisiyle, tedrisiyle ve illa Peygamberiyle Kur'an.

Andersen'den Masallar değil Andersen'e Masallar zamanı bugün
Ambalajlanmış ne varsa tükenir de yalnızca ambalaj kalır elde

-Şehrin dışından koşarak gelen adamınızı hatırlıyor olmalısınız
Bir otostop sahnesinde, tarafsız bölgede geçen o uzun zamanda
Tanıyormuşsunuz gibi gelen sokaklara düşen ayak sesinde
Yollar evet yollar, ezbere ve rutin, mecburen ve daima
Yeniden, yeniden ve yeniden yürüdüğünüz yollar
Hatırlıyor olmalısınız uyarıcının sizi de uyarmakta olduğunu-

Ve biz üçümüz, şimdi size ambalajsız bir soru sorsak;
'İçinizde Müslüman olduğu anı hatırlayan var mı?'